

Arrest

nr. 87 708 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Armeense en Russische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 20 december 2010 een eerste asielaanvraag in. Deze resulteerde in de beslissingen van 24 maart 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die weigerde verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissingen indienden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 27 juli 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze resulteerde in de beslissingen van 28 september 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die weigerde verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 31 januari 2012 wordt het door verzoekers ingediende beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 10 april 2012 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Voor verzoeker resulteerde deze asielaanvraag in de beslissing van 13 april 2012 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. M. (...) geboren te Jerevan , op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Armenie (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.04.2012

Overwegende dat betrokkene op 20.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.03.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 14.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 27.07.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 28.09.2011 van het CGVS een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 31.01.2012 de RVV deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt, alsook een Nederlandse vertaling hiervan. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een brief van zijn advocaat voorlegde en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat deze brief bovendien een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat een document ten slotte enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RW in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij hier reeds goed geïntegreerd is. Overwegende dat betrokkenes voorgehouden integratie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene o.a. al op 08.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Voor verzoekster resulteerde deze asielaanvraag in de beslissing van 13 april 2012 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. S. (...)

geboren te Jerevan , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.04.2012

Overwegende dat betrokkene op 20.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.03.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 14.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 27.07.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 28.09.2011 van het CGVS een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 31.01.2012 de RVV deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste en tweede asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kregen. Overwegende dat betrokkene verklaart vruchtbaarheidsproblemen te hebben en hiervoor in behandeling te zijn in België. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene o.a. al op 08.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "artikelen 51/8, 62 en 74/14 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Het middel luidt als volgt:

"Doordat,

De beslissing, die werd genomen t.a.v de eerste verzoekende partij, als volgt werd gemotiveerd:

(...)

En doordat de 2de verzoekende partij, zich aansluit bij de nieuwe motieven ingeroepen door haar echtgenoot;

Terwijl,

Vooreerst een brief van een advocaat, niet kan worden afgedaan met de vermelding dat de brief "een gesolliciteerd karakter" heeft;

Dat het beroep van advocaat gereguleerd is, in België door het Gerechtelijk Wetboek en in het buitenland door eigen nationale wetten, die voorzien in o.m. een deontologie en een tuchtrecht;

Dat dus een advocaat niet zo maar om het even wat kan neerschrijven;

Dat in casu de advocaat in een nieuwe brief bevestigt binnen zijn beroepsuitoefening, dat tegen de eerste verzoekende partij een strafzaak op grond van art. 325 van het Armeense Strafwetboek werd geopend op grond van de feiten, die zich hebben voorgedaan op 1 maart 2008, omdat de verzoekende

partij foto's genomen heeft van de manifestaties die toen zijn doorgegaan en omdat hij deze foto's bezorgd heeft aan D.T.P. (...), die ze op zijn beurt deed worden aan de oppositiepartij HAC;
Dat de advocaat uitdrukkelijk bevestigt dat tegen de 1ste verzoekende partij strafrechtelijke vervolgingen zullen worden ingesteld, van zodra hij zich bevindt op het grondgebied van de Republiek Armenië;
Dat de nieuwe brief, in tegenstelling tot de brief van 16 september 2011 thans uitdrukkelijk het verband met de beweerdte vrees of het voorgehouden risico aantoonst, zodat hij niet kon verworpen worden, nu het gaat om een nieuw en relevant stuk;
Dat een strafvervolging een vervolging zal zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag, indien de straf voor de inbreuk onevenredig is omwille van een van de vijf vervolgingsgronden of indien de strafvervolging is ingesteld om een van dezelfde redenen (Handboek, nr. 57; Dirk Vanheule, "Vluchtelingen, een overzicht", nr. 72);
Dat het in casu aan de eerste verzoekende partij kwalijk wordt genomen dat hij foto's maakte van de manifestaties van 1 maart 2008, waar, zoals algemeen geweten, doden zijn gevallen, neergeschoten op uitdrukkelijk bevel van de Armeense regering en het de regering blijkbaar hoog zit, dat deze foto's werden verspreid;
Dat de nieuwe brief van de advocaat is gedateerd op 19/2/2012, zodat de tweede asielprocedure was afgesloten op het ogenblik dat het nieuwe stuk de verzoekende partij bereikte;
Dat het nieuwe stuk een nieuw bewijs vormt voor de feiten, waarvan de verzoekende partij het slachtoffer werd en dat hem bereikte na het afsluiten van de tweede asielaanvraag;
Dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie, een nieuw gegeven is in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet (R.v.St. 5/1/1996, nr. 57.384, Rev. Dr. étr. 1996, 387, noot; R.v.St. 25/7/2001, nr. 97.954, JT 2001, 614)
Dat de nieuwe stukken relevant zijn, nu zij de feiten, die de verzoekende partij had ingeroepen, effectief aantonen;
Dat bij de evaluatie of deze nieuwe stukken ernstige aanwijzingen uitmaken van het bestaan van een gegronde vrees, de Dienst Vreemdelingenzaken niet mag overgaan tot de beoordeling van de vraag of die aanwijzingen de erkenningsaanvraag ook kunnen gronden;
Dat deze evaluatie enkel kan gebeuren door de Commissaris-generaal;
Dat nu de bestreden beslissingen ten onrechte de nieuwe gegevens, die de verzoekende partijen hebben aangebracht, buiten beschouwing laat, de verzoekende partijen om de schorsing kunnen verzoeken, van de tussengekomen beslissingen (Arrest nr. 81/2008 van 17 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof; RvV 25 maart 2011, nrs. 5 8.561, 58.581 en 58.583);
Dat de bestreden beslissingen op een foutieve wijze werden gemotiveerd en dat de in het middel aangeduide wettelijke bepalingen werden geschonden door de bestreden beslissingen;
Dat tevens de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden, nu er geen aanleiding meer toe bestaat tot toepassing van art. 71/5 van het K.B. van 8/10/1981;
Dat de verzoekende partijen geen inkomsten hebben en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen hebben;
Dat de verzoekende partijen de rechtsbijstand vragen;
Dat de verzoekende partijen voor elk mondeling verhoor het Armeens kiezen;"

2.2. De verwerende partij dient geen nota in.

2.3. Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag bijbrengt, namelijk een brief van zijn advocaat, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat deze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekers (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Verzoekers tonen niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling hebben aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker al eerder een brief van hun advocaat heeft overgemaakt en dat de asielaanvraag toch negatief werd afgesloten. De brief die verzoeker bijbracht, thans ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag, meldt dat een proces-verbaal met als nummer 21201208 werd opgesteld volgens artikel 325 van het Armeens straf-"rechtboek", dat verzoeker sedert 1 maart 2008 na massale demonstraties in Jerevan wordt vervolgd en dat hij beschuldigd wordt "*in gevaar*", wellicht bedoeld een gevaar te zijn voor de nationale veiligheid omdat hij tegenstanders ondersteund had.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest met nummer 73 951 uitgesproken op 26 januari 2012 als volgt:

"Wel voegt hij bij zijn verzoekschrift een fotokopie bij van een brief van zijn Armeense advocaat van 16 september 2011. Aan deze brief kan evenmin bewijswaarde worden toegekend. Daargelaten de vaststelling dat het een fotokopie betreft, wordt er immers zonder enige feitenomschrijving in gesteld dat verzoeker op 16 september 2011 in proces ligt op grond van artikel 325 van het strafwetboek en dat hij bij het betreden van het Armeense grondgebied 'shall be brought to criminal responsibility'. Aldus wordt geenszins een verband met de beweerd vrees of het voorgehouden risico aangetoond."

In de brief die verzoeker ten onrechte als nieuw gegeven aanziet wordt gesteld dat hij sinds 1 maart 2008 wordt vervolgd. De brief bevestigt dus dat de vervolging al bestond sedert 1 maart 2008 zodat verzoeker geen reden te kennen geeft waarom deze brief niet eerder had kunnen bijgebracht worden. Ook in het verzoekschrift wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat deze brief en zijn inhoud al niet kon opgevraagd en bijgebracht worden ter gelegenheid van de behandeling van de tweede asielaanvraag, te meer de brief gewag maakt van hetzelfde wetsartikel als de eerdere bijgebrachte brief.

Bovendien stelt de bestreden beslissing dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden niet het geval is geweest. De brief vermag niet de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een andere brief van een Armeens advocaat in de beslissing van 28 september 2010 maakte, te weerleggen, nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de actualiteit van de voorgehouden vrees niet geloofwaardig achtte.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich steunt op het asielaanvraag van verzoeker en dat zij dit herhaalt zonder enig nieuw element toe te voegen, ook niet in haar verklaring. Waar verzoekster nog meldt dat zij door het gebeuren zwangerschapsproblemen kreeg en zich wenst te laten behandelen om zwanger te geraken, stelt de tweede bestreden beslissing terecht:

“Overwegende dat betrokkene verklaart vruchtbaarheidsproblemen te hebben en hiervoor in behandeling te zijn in België. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

Het komt de Raad voor dat de beoordeling weergegeven in de bestreden beslissingen juist is, steun vindt in het administratief dossier en kennelijk redelijk is. Het gegeven dat verzoekers betwisten dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft nu een advocaat gebonden is aan zijn beroepsdeontologie en het verband met de voorgehouden vrees is aangetoond door de uitdrukkelijke bevestiging in de brief dat verzoeker strafrechtelijk zal worden vervolgd van zodra hij zich in Armenië bevindt, doet aan het voorgaande geen afbreuk, omdat niet wordt aangetoond dat deze inhoud niet eerder had kunnen opgevraagd/bijgebracht worden. Bovendien werd dit ook al gesteld in de eerdere brief die verzoeker tijdens eerdere asielaanvraag bijbracht zoals kan gelezen worden in het voornoemd arrest met nummer 73 951, uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 januari 2012. Het is niet omdat de brief dateert van 19 februari 2012 en een latere datum kent dat het hierdoor gaat om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het verzoekschrift niet aantonen op welke wijze de door hen aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De brief betreft geen nieuwe gegevens, die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Er kan geen schending worden vastgesteld van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op deze vaststelling maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de bevelen om het grondgebied te verlaten, vervat in de bestreden beslissingen, dienen vernietigd te worden en dat er een schending van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorhanden zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissingen moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissingen “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangehaald.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) laten zij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden achten. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. De onderdelen van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht zijn onontvankelijk.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN